

bestatter Raaproduktet fuldt ud (Modsigelse af Kruse). Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det er Roerne, som veies og bestattes i samme Dieblis, de føres ind paa Fabrikken, og det ærede Medlem er vistnok i Bildfarelse med sin Betragtning. Endelig kommer her til for mit Bedkommende den Betragtning, at Roesuckerindustrien bærer i sig Spiren til et megetigt Opsving i hele vort Landbrug. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds kom før til at yttre, at det var dog vist en stor Feiltagelse, naar der var sigtet til, at Brakken skulde benyttes (Afbrydelse af Th. Nielsen). Ja, det er netop en Misforstaaelse. Sagen er den, at, naar man kommer ind paa Roesukkingen, uden Hensyn til Spørgsmaalet om Sukkerroer eller Joderoer, naar man kommer ind paa den byde Kultur, der fordres, og paa et andet Sædsliste, om jeg saa maa sige, vil man naae hen til, at den Sjettedel som i Gjennemsnit ligger til Brak af Danmark's dyrkede Areal — jeg gaar ud fra, at det omtrent er en Sjettedel — vil blive tagen med ind under Behandling og ikke saaledes som nu komme til at ligge hen et Aar uden at give nogen Indtægt. Det er min Betragtning, at, lader man denne Industri udvikle sig og ikke kvæler den, saa vil man naae dertil, og saa vil man have skabt en meget vigtig Indtægtskilde for vort Landbrug. — Naar min ærede Sidemand tilvenstre (Kruse) sagde, at man skaber et Arbejderproletariat, saa paastaar jeg ikke alene, at det gjør man ikke, og det ligger i Sagens Natur, at man ikke kan gjøre det, men man aabner Fortjeneste for Hænder, som nu mange Gange maa være ledige, og det er vistnok en Sag, som Staten maa tage i Betragtning om den ikke ligeoverfor sine Individer har en Smule Forpligtelse til at bidrage til, at de kunne faae deres nødtørstige Opbehold paa den Plet, hvor de fødes, og i det lille Land, de kalde deres Hjem, saa at de ikke skulde være henviste til at vandre ud til andre Lande og andre Egne, hvor Forholdene ere dem altsaa ubekjendte. Fra den D, som jeg er fra, har jeg set, at der for saa Aar tilbage var endog indtil 50 Personer, der aarlig forlode deres Fædreland og vandrede til de fremmede Verdensdele. Det var nogle saa Aar, før man begyndte paa at aabne en ny Fortjeneste ved disse Anlæg, men siden den Tid have Forholdene forandret sig i en uhyre Grad; i Stedet for at de dengang vandrede ud, fordi de ikke kunde faae Fortjeneste, fordi de saae, at deres fortsatte Forbliven paa Stedet vilde medføre, at de bleve henviste til at ligge deres Medborgere til Byrde, i Stedet derfor foretrak de at vandre ud. Nu ser man, at der strømmer Folk ind fra Nabolandene baade mod Ost og mod Syd; men jeg vilde dog dertil bemærke, at Forholdene derovre ogsaa have været fuldstændig ekstraordinære, nemlig saa længe vi have haft disse Jernbane- og Digearbejder, hvilke sidste endnu ikke ere afsluttede. — Naar det nu er oplyst af

min ærede Nabo til Venstre (Kruse) at disse Fabrikker have løbet linen ud, saa forekommer det mig, at vi skulde Billighed at tage Hensyn til, under hvilke Forhold „Lolland“ er fremstaaet. Paa samme Tid den begyndte at vove op fra sin flade Grund, begyndte ogsaa de nævnte Jernbane- og Digearbejder og dermed tillige Uro i Arbejderforholdene, saa Fabrikken har haft uhyre Vanskeligheder at kænpe imod, og man tør derfor ikke skrive Alt paa Regning af Industriens Ubrugbarhed eller Uduelighed, naar det nu staar saa flet med „Lolland“'s økonomiske Forhold, som det synes at gjøre. Jeg siger derfor: Lad os være en Smule mere varsonne overfor denne Industri, lad den komme til at arbejde sig op til Mandsmønden, og lad os saa se, om den kan bære sig selv. Hvis det da skulde vise sig, at vort Klima og de øvrige Forhold ere godt stikede for Sukkerproduktionen, saa gaar denne sin rolige Gang; men det er jeg overbevist om, at, selv om det skulde vise sig, at de Herrer, der paa Forhaand sige „Nei“ til denne Industri, faae Ret, vil der allerede ved denne Industri være givet Stødet til en fuldstændig Omvæltning i vort Landbrug; vi ville da være komne til en ganske anden Dyrkningsmaade end nu, da det ikke længer betaler sig at sætte sine Penge i Jord. Jeg vil derfor meget anbefale, at vi overfor den foreliggende Sag gaa frem med en Smule Staaensomhed. — Jeg kan ikke nægte, at det undrede mig at høre min ærede Nabo (Kruse) sige, at der var ingen Grund til at betale Fabrikkerne tilbage, hvad de havde betalt for meget i Afgift (Kruse: De have ikke betalt for meget!). Ja, det er nu det ærede Medlems Betragtningssmaade; men det synes dog at være klart, at, naar man ved Undersøgelser er kommen til det Resultat, at Sukkerroen ikke indeholder saa meget Sukkerstof, som man ved Afgiftsberegningen var gaaet ud fra, saa bør man ogsaa tilbagebetale Fabrikkerne, hvad de ifølge den første feilagtige Beregning have betalt for meget; jeg i det Mindste kan ikke komme til noget andet Resultat. — Jeg for mit Bedkommende ønsker, som sagt, at man paa en eller anden Maade vil stille sig saaledes overfor den indenlandske Roesuckerfabrikation, at man ikke, hvor der er Mænd med Kapital og Indsigt, og hvor Forholdene i det Hele tillade det, ved en hensynsløs og haard Lovgivning stræmmer saadanne Mænd tilbage fra at lægge Haand paa Bærket, idet de maa sige: Vi knuses og tilintetgjøres af Lovgivningen, thi man vil ikke lade sig belære enten af de indre Forhold eller af Forholdene, saaledes som de stille sig i vort nærmeste Naboland, Lybøland, hvor denne Sukkerindustri drives.

Tauber: Jeg kan ikke Andet end lykønske den ærede Finansminister til den gunstige Stemning, der fra de allerfleste Steder synes at næres mod Lovforslaget, saavel i Sammenligning med de Lovforslag, der iøvrigt ere fremkomne fra